

van de overige apostelen. Dat is juist een kenmerk van het ongelooft, dat het werk van anderen verdacht houdt. En ware Thomas nu slechts de laatste geweest. die zoo handelde! Helaas! er leven ook in onze dagen nog zoovele Thomassen, die in den grond der zaak meer hun ongelooft, dan 't geloof openbaren. Wanneer het ongelooft zoo werkt in het hart, wij zien het bij Thomas, dan onttrekken we ons uit den kring der discipelen des Heeren. Dan moeten wij gelijk Thomas, den Heere missen en wordt Zijn licht a.h.w. ingetrokken en wandelen wij in de duisternis. En gelijk een schaap, dat eenmaal van de kudde afgedoold is, voortdurend verder weg raakt, zoo dwalen ook wij, wanneer 't ongelooft de overhand heeft, hoe langer hoe verder van den Heere af; zoolang, tot het God belieft, den band van het ongelooft te verbreken, ons weer terug te voeren en de dwaling te genezen.

Zoo wist de Heere ook voor Thomas den weg te banen, waarin hij van het ongelooft zou verlost worden.

't Was acht dagen later en andermaal waren de discipelen vergaderd en nu was, onder de leiding der Goddelijke voorzienigheid ook Thomas met hen. „En Jezus kwam, als de deuren gesloten waren ,” lezen we in het 26ste vers van ons teksthoofdstuk. De deuren waren gesloten om de vreeze der Joden. O, M. H! wat een helder beeld is dat van het hart der geloovigen. Ook daarvan kunnen de deuren gesloten zijn als het avond is, als n.l. de Zonne der gerechtigheid voor hen dreigt onder te gaan, de hemel zijn licht intrekt en duisternis ons hart bedekt. Er kan zooveel in het hart zijn, waardoor het a. h. w. gesloten wordt voor den Heere, alles voortvloeiende uit het ongelooft: als daar is wereldsgszindheid, vleeschelijke lusten die hen gevangen nemen onder de zonden, zoodnt zij zich vaak in hun vijandschap openbaren. En dan is er geen schepsel op den ganschen aardbodem in staat, de deuren van ons hart te openen; niemand, M. H., is daartoe in staat dan Jezus Christus, Hij alleen kan ons hart ontsluiten en alle wereldsgszindheid, aardsche lusten en vijandschap wegnemen.

„En Jezus kwam, als de deuren gesloten waren.” Zoo

doet Hij altijd. De Heere. openbaart zich steeds als een verrassend God voor de Zijnen, om hen toe te roepen : „Vrede zij ulieden!” Dan, M. H.! brengt hij alles mede, om er de harten Zijner kinderen mede te vervullen. En welk een zaligheid is dat niet, als de Heere den vrede in onze harten belieft te schenken, dien vrede, dien de gezegende Heer Jezus in den staat Zijner vernedering verworven heeft en nu in den staat Zijner gadelooze verhooging toepast aan het hart. Die vrede gaat alle menscheijk verstand te boven : ’t is een vrede met God en met alle menschen, met de engelen en met al het geschapene. ’t Is een vrede, die nooit meer van hen weggenomen wordt en die het gemoed zaliglijk vertroost. Zonder dien vrede is alles donker en treurig in het hart, maar door dien vrede komt er eeuwig licht en eeuwige blijdschap.

De Heere Jezus was in het midden van hen. Hij zou dat afgedwaalde schaap, dien Thomas, die gezegd had : „Ik zal geenszins gelooven, tenzij ik mijn hand in Zijn zijde steke,” weer terecht brengen. Wat is de Heere toch goed voor zijn arm en ellendig volk ! Hoe betoont Hij zich ook hier de goede Herder ! Hoe bekommert Hij Zich over dat ééne schaap, dat zich van de kudde verwijderd heeft, Dadelijk wendt de Heere Zich tot Thomas en zegt: „Breng uwen vinger hier, en zie Mijne handen, en breng uwe hand, en steek ze in Mijne zijde ; en zijt niet ongeloovig, maar geloovig.”

Nietwaar, M. H ! hoe nederbuigend goed openbaart Zich de Heere Jezus hier tegenover Thomas, En zóó niet alleen tegenover Thomas, maar voor al Zijn volk. Waarom heeft Hij den zaligen hemel willen verlaten, om op deze zondige aarde te lijden en te sterven, ja den smadelijken kruisdood te ondergaan ? Was het niet uit enkele, loutere liefde, dat Hij de heerlijkheid, die Hij bij den Vader had, wilde verlaten om ellendige en des doods schuldige schepselen van den dood te redden en uit de klauwen des satans te verlossen ? O, volk des Heeren, wanneer wij bepaald worden bij die ondoorgrondelijke liefde Gods en daartegenover zien op onze liefdeloosheid en ontrouw, wat moesten we dan niet met den profeet getuigen : „Ik ben beschaamd en schaamrood.”

Welke gezegende uitwerking hadden die woorden van

den Heere Jezus op het hart van Thomas. Ziet, **M.H!** ho het geloof het ongeloof overwint, als de Heere Jezus zich aan het hart openbaart. Thomas kan niet anderszeggen dan : „**Mijn Heere en mijn God !**”

Doch daaruit spreekt, kort en krachtig, wat er in het hart van Thomas was omgegaan. Hij was te zeer verslagen, dan dat hij zou kunnen uitdrukken, wat hij in zijn hart gevoelde, maar deze heerlijke belijdenis van Thomas bewijst duidelijk, dat alle ongeloof voor het oogenblik verdwenen was en dat hij zich mocht verheugen en verblijden in de zalige wetenschap, dat de Heere Jezus zijn Verlosser en Zaligmaker was. Wat een eeuwig wonder is het voor zulke zielen, dien Goël te ontmoeten als *hun* Heere en **hun** God, als **hun** Borg en Middelaar! Wat een zaligheid is het, als zij hier door 't geloof Hem mogen omhelzen en uitroepen : **Mijn Heere en mijn God!** Maar zooveel te grooter nog zal de zaïgheid zijn, als zij Hem hiernamaals eeuwig zullen verheerlijken.

Jezus zeide tot Thomas: „Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas !**zoo** hebt gij geloofd, zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen geloofd hebben.” Daarin ligt een zalige troost voor het volk des Heeren. Zij zullen niet, gelijk Thomas, met hun natuurlijke oogen den Heere Jezus aanschouwen, nochtans zullen zij Hem door het geloof, dat een vaste grond is der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet, (Hebr. 11: 1) Hem aanschouwen, als ziende den Onzienlijke. Door dat geloof kunnen zij op den Heere vertrouwen en steunen, ja zij kunnen door het geloof even gerust zich neerleggen om testerven, als een natuurlijk mensch om te slapen. Zij mogen zich door het geloof verlaten op de borgsgerechtigheid van den Heere Jezus Christus en daarom nogmaals : zalig zijn zij, die niet gezien hebben en nochtans geloofd zullen hebben.

Zij mogen hier leven in de zalige verwachting, dat eens het geloof verwisseld zal worden in aanschouwen en dat zij dan den Heere zullen zien, gelijk Hij is. Mocht die troost en die verwachting ons aller hart vervullen, opdat de Naam des Heeren daardoor verheerlijkt worde.

TOEPASSING.

Wij hebben, M. H! bij den aanvang gezegd, dat er een groot verschil is tusschen het ongeloof in de harten der geloovigen en het ongeloof van de onbekeerden. Wij hebben gezien, dat het ongeloof in de harten van Gods kinderen eenmaal wordt overwonnen door het geloof. Geheel anders in het met het ongeloof der ongeloovigen. Wanneer zij daarin blijven volharden, zullen zij voor eeuwig buiten blijven.

En nu kan dat ongeloof gepaard gaan, 't zij met een historisch, 't zij met een tijd-, 't zij met een wondergeloof. Maar ach! Toeh! wat zal een historisch geloof ons baten, indien wij niet overtuigd zijn van onzen verdoemelijken staat voor God. En indien wij al voor een *tijd* gelooven, wat zal ons dat voor de nimmer-eindigende *eeuwigheid* baten? Dan zal het ons gaan, zooals ons in de gelijkenis der wijze en dwaze maagden voorgesteld wordt. De dwaze maagden, ze gingen met de wijze den bruidegom te gemoet; haar lampen brandden als die der wijze, maar ach, zi. hadden geen olie des geloofs in haar vaten en toen de bruidegom kwam, gingen haar lampen uit en werden zij buiten gesloten.

En evenmin zal ons een wondergeloof kunnen helpen, Vele menschen zien er naar uit, of er niet een wonder, een mirakel gebeurt. Daarop blijven zij wachten; en inmiddels gaat de kostelijke genadetijd voorbij.

Neen M. H! wij kunnen zonder het geloof, dat de Heere zelf in het harte werkt, Gode niet behagen. Dat geloof, dat zaligmakend geloof moet de Heere zelf bij de wedergeboorte in uw hart planten, en daarom gij moet wedergeboren worden. Gij moet overgebracht worden uit het rijk des satans en der duisternis in het rijk van Gods wonderbaar licht.

Wij weten wel, dat er soms gezegd wordt: „Wat baat het, om er hen op te wijzen; als God den mensch niet bekeert, zullen zij toch nooit bekeerd worden.” Maar wij hebben ons, M. H! te houden aan Gods geopenbaarden wil, En nu zegt de Heere in Zijn woord: „Zegt het hun aan, 't zij zij hooren, 't zij zij niet hooren.” Daarom is de prediking

van het evangelie der genade den één een reuk des levens ten leven en den ander een reuk des doods ten doode. Des Heeren woord zal niet ledig tot Hem wederkeeren, maar 't zal alles doen, wat Hem behaagt. Mocht dan de verkondiging des evangelies voor u niet zijn een reuke des doods ten doode, maar een reuke des levens ten leven. Van nature verkeeren wij allen in den staat des doods en liggen wij allen onder den toorn Gods. Nu zegt de Zone Gods (in Joh. 3 : 36.) „Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven, maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods *blijft* op hem.” Degenen, die door Gods genade wedergeboren zijn, hebben er iets van leeren kennen, wat dat wil zeggen, onder den toorn Gods te zijn, in de ongunste Gods te verkeeren, de vervaartenissen in het hart te gevoelen van Hem, die een verterend vuur en een eeuwige gloed is. Daarom zouden zij u toeroepen. (Ps. 95 : 4)

Zoo gij Zijn stem dan heden hoort,
Geloofst Zijn heil- en troostrijk woord ;
Verhardt u niet, maar laat u leiden.

O, indien gij u blijft verharden; indien gij blijft voortleven naar het goeddunken van uw hart., dan zal het ontzettend voor u zijn, als gij eenmaal te laat zult ontwaren, dat gij voor eeuwig in de rampzaligheid zult zijn, waar weening is en eeuwig tandgeknars.

Wat is het toch een onwaardeerbaar voorrecht, en een groote zaligheid, wanneer wij er door Gods onbegrijpelijke goedertierenheid toe verwaardigd worden, wedergeboren te worden, gelijk Ps. 32 zegt :

Welzalig is de mensch, wien 't mag gebeuren,
Dat God naar recht, hem niet wil schuldig keuren.

Wanneer de Heere door Zijn Geest een ziel komt te wederbaren, dan wordt datgene, dat hem te voren een lust was tot een last, Te voren was zijn vermaak in de zonde en in den dienst des satans; nu wenscht hij van de zonde verlost te worden en den Heere te dienen. Vanwege zijn ongerechtigheden vervullen benauwdheid en droefheid zijn hart; daar hij overtuigd is van zijn doemschuld voor God,

den des ongeloofs eens mocht komen teverbreken. Wat zou dan hun ziel omgord zijn met blijdschap, en hoe zouden zij den Heere verheerlijken uit Zijn eigen werk, indien zij door den Heiligen Geest verlost werden, daardoor met den Vader verzoend, vereenigd en bevredigd. Dan zouden zij met Paulus zeggen (Rom. 5 : 1) „Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit den geloove, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus,” (Rom. 8: 1) „Zoo is er dan nu geene verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vleesch wandelen, maar naar den Geest,” want dan zouden ze door de kracht van Christus’ bediening tegen de zonde, de wereld en den duivel strijden en overwinnen en daarin den Heere verheerlijken. Dan zouden ze grondig beantwoorden aan het doel der geestelijke schepping Gods. Wanneer wij hier in den tijd leeren, door Christus geheiligd te leven, dan zullen wij gewis in vrede sterven, gelijk de apostel getuigt (in Filip. 1: 21.) „Want het leven is mij Christus, het sterven is mij gewin.”

Mochten wij er dan met een Thomas toe verwaardigd worden, om van ganscher harte te belijden : „Mijn Heere en mijn God!” Mochten wij door het geloof, ziende op den Vol-einder des geloofs en op den eenigen Leidsman, onzen weg met blijmoedigheid reizen naar het hemelsche Jeruzalem, opdat de Heere in en door ons verheerlijkt werd.

Geve de Heere dat om Zijns Zelfs wil. Amen!

V.

„Ende als de dagh des Pinckster(feests) vervult wert waren sy alle eendrachtelick bijeen. Ende daer geschiedde, haestelick uyt den hemel een geluyt, gelijk als van eenen geweldigen gedrevenen wint, ende vervulde het geheele huys, daer sy saten.

Ende van haer werden gesien verdeelde tongen, als van vyer, ende het sat op een yegelick van haer. Ende sy werden alle vervult, met den Heyligen Geest, ende begonden te spreken met andere talen, soo als de Geest haer gaf uyt te spreken.”

(Handelingen 2 : 1-4.)

Geliefde Toehoorders! Nadat de gezegende Zone Gods triomfantelijk ten hemel gevaren was, beval Hij Zijn dicipelen, dat zij zouden wederkeeren naar Jeruzalem om aldaar te blijven, tot zij zouden aangedaan worden met kracht uit de hoogte, tot de Heere Zijn Geest over hen zouuitstorten. Zoo waren dan, M. H! de dicipelen in een zaal van den tempel eendrachtelijk bijeen, volhardende in 't bidden en wachtende op hetgeen de Heere Jezus hen had beloofd: (Luc. 24: 49.) „Ziet, ik zende de belofte Mijns Vaders op u.”

Zoo gaat het elk geloovige, wanneer hij een belofte van den Heere ontvangen heeft: hij doet niet anders, dan hulpverbeidend opzien tot den Heere en zich onderwinden om met gebed en smeeking te naderen tot de aanspraakplaats van Gods heiligdom, uitzierende naar de vervulling. En indien de Kerk Gods zoo pleitend en biddend mag werkzaam wesen, wil Jehova altijd betoonen, dat Hij niet beschaamt degenen, die op Hem betrouwen.

Toen dan de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, vervulde de Heere hun wenschen en zond Hij Zijn dierbaren Geest. Zoo verhoort de Heere, op Zijn tijd, de verzuchtingen en smeeking van al degenen, die door genade biddende en pleitende bevonden worden. Zoo openbaart Hij Zich als den nooit beschamenden Rotsteen,

De belofte van de uitstorting des Heiligen Geestes was door verschillende profeten, de een helderder en klaarder dan de ander, geopenbaard, zoodat er tijdens het Oude Verbond herhaaldelijk op gewezen was, dat de Geest die in den morgenstond der Schepping op de wateren broedde, eenmaal uitgestort zou worden en Zijn omvangrijke werking in de harten der uitverkoornen zou openbaren.

Maar ook in de dagen des Nieuwen Verbonds is de belofte herhaald. Johannes de Dooper getuigde tot de Joden. (Matt. 3: 11.) : „Ik doop u wel met water tot bekeering: maar die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben, Hem na te dragen ; Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur doopen.” En de Zone Gods Zelf spreekt tot Zijn dicipelen. (Joh. 16: 7.) „Doch Ik zeg u de waarheid, het is u nut, dat Ik wegga: want indien Ik niet wegga, zoo zal de Trooster tot u met komen, maar indien Ik heenga, zoo zal Ik Hem tot u zenden.”

Al die beloften werden vervuld, toen de dicipelen daar op den vijftigsten dag, den dag des Pinksterfeestes, in den tempel bijeen waren. Onverwacht werd gehoord het geluid gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, Dat geluid herinnerde aan de wetgeving op Sinai, waar de Heere met majestueuse heerlijkheid Zijn wet openbaarde. Die geweldige wind vervulde het geheele huis, waar zij zaten. Wat zal het hart der dicipelen getinteld hebben van zalige vrede, toen de gezegende Geest des Heeren werd uitgestort! En behoeft het ons te verwonderen, dat zij door het groote werk dat in hun ziel plaats greep, zoo werden aangedaan, dat het zich naar buiten openbaarde?

Wij wenschen dan in dezen morgen uw aandacht te bepalen, naar aanleiding van Handellngen 2: 1 – 4, bij de volgende drie zaken :

- 1e. bij den tijd, waarop de Heere de beloften vervulde.
- 2e. bij de uitstorting zelve.
- 3e. bij de zegenrijke gevolgen.

‘t Is ons uit de Heilige Schrift bekend, dat de Israëlieten jaarlijks drie groote feesten hadden, op welke zij moesten

optrekken naar Jeruzalem, de stad des grooten Konings. Het eerste feest was het Pascha. Dan herdachten de Israëlieten hun verlossing en bevrijding uit Egypte van onder de drukkende hand van Farao : een symbool van de verlossing uit de slavernij der zonden en uit de macht van den satan door den Heere Jezus Christus.

Dan volgde het Pinksterfeest, het feest van den vijftigsten dag. 't Was een herdenking van een feit, dat de Heere onder de ontzaglijke teekenen van majesteit en heerlijkheid op Sinai Zijn wet gaf en Zijn verbond met hen oprichtte: een symbool, hoe in den dag des Nieuwen Verbonds, wanneer de Zone Gods verheerlijkt zou zijn, Hij Zijn Geest zou uitstorten en een nieuw verbond zou opzichten, waarbij de wet, niet zou geschreven worden op steenen tafelen, maar in het hart van Zijn volk, gelijk Jeremia zegt (Jer. 31 : 33): „Maar dit is het verbond, dat Ik in die dagen met het huis Israëls maken zal, spreekt de Heere: Ik zal Mijne wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.”

't Was volgens Gods bevel, dat de Israëliet zich tegen het Pinksterfeest naar Jeruzalem begaf, om den Heere de eerstelingen van den tarweoogst te offeren, opdat door de heiliging der eerstelingen, de geheele oogst geheiligd zou zijn,

Ook de discipelen waren, als de dag des Pinksterfeestes vervuld werd, in den tempel te Jeruzalem eendrachtelijk bijeen. Sommigen willen, dat het wel een schaar van 120 was, doch de meeste verklaarders houden het er voor, dat het de 11 apostelen van den Heere Jezus waren, die in dit hoofdstuk bedoeld worden.

Welk een voorrecht, dat van hen getuigd kan worden, dat zij eendrachtelijk bijeen waren ! Die eensgezindheid, M. H.! is een gevolg van de eenheid van leer. Immers daaruit vloeit een eenheid van leven, welke weer oorzaak is van de eenheid in 't gebed, waardoor de eenheid van verwachting ontstaat, welke nooit beschaamd zal worden. Waren de discipelen niet één in de leer van den Messias ? Deelden ze niet in één leven van kruis en druk? Wordt van hen niet ge-

tuigd (Handel. 1 ; 14) dat zij alle eendrachtelijk volhardende waren in het bidden en smeeken ? Hadden zij uit het gebed niet één en dezelfde verwachting? Mochten al Gods kinderen over het rond der aarde, die toch één zijn in het geloof en één in den weg, langs welke de Heere zich komt te openbaren en door één Geest worden overtuigd van zonde, gerechtigheid en oordeel, ook in éénheid leven. En, terwijl de Heere Jezus hun recht gegeven heeft, om Zijnen Vader aan te roepen als „*Onzen Vader*”, waardoor ook weer duidelijk de eenheid Zijner kerk geleerd wordt, mocht daar Gods volk met een eenparigen schouder den troon der genade bestormen, ook de geloovigen in ons vaderland, opdat land en volk, dat zoover van den God des levens is afgeweken, ook in het particuliere leven, weer uit den zinkenden toestand mocht opgehaald worden.

M. H, ! 't Zou zoo een groot voorrecht zijn, indien de eeuwige Geest des Vaders en des Zoons, mocht wonen en werken in de lijdende kerk, zoodat er weer van getuigd kan worden, wat de dichter zingt in den 133sten Psalm :

Ai zie, hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zonen
Van 't zelfde huis, als broeders, samen wonen,
Daar 't liefdevuur niet wordt gedoofd.

Zal nu de Kerk, M. H ! weer uit het stof worden opgericht en weer in haar luister hersteld worden, dan zal er gebed moeten zijn, dan zal er schuldbelijdenis moeten plaats vinden en dan zal de Heere toonen, een hoorder en verhoorder der gebeden te zijn. Wanneer wij daartoe gebracht mochten worden, dan zou de kerk als één man staan tegenover de wereld, den satan en de zonden. Voorheen was Nederlands kerk eendrachtig en spreiddē de Heere er zijn heerlijkheid en genade ten toon, zoodat van ons land getuigd kon worden, dat het de zuiverste lichtdraagster van geheel Europa was. En dat Nederland is nu van den Heere afgeweken en in een wolk van duisternis gehuld. 't Is met ons volk als met de Israëlieten, waarvan de Heere zeggen moest : „Mijn volk heeft twee boosheden begaan : den springader des levenden waters hebben zij verlaten en zij hebben zich gebroken bakken uitgehouwen, die geen water houden.”

Mocht het daarom zijn, dat de Heere Zijn Geest bij vernieuwing mocht doen wonen in ons diep gezonken land, op dat door Zijn levendmakende genade die eenheid openbaar worde tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk, tot lof en eer van Zijn driemaal Heiligen Naam en tot onderlingen opbouw van dat volk. Want één volk is het, zij zijn gewasschen in hetzelfde Bloed des Verbonds, zij zullen éénmaal in gestikte kleederen tot denzelfden Koning geleid worden. Al mogen zij dan hier om hun schuld in den smeltkroes der ellende gebracht worden, éénmaal zal de Heere Zijn beeld er uit te voorschijn brengen en dan zullen, gelijk Jesaja het uit drukt (Jes. 35 .10) „de vrijgekochten des Heeren wederkeren, en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen ; vroolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en verzuchting zullen wegvlieden.”

„En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, en vervulde het geheele huis, waar zij zaten.”

Wij zien, Toeh ! wanneer wij nu op de uitstorting zelve letten, dat ook dit bijzondere Godswerk weer met bijzondere teekenen gepaard ging. Altijd, wanneer de Heere Zich in ‘t bijzonder openbaart, geschiedt dit met majesteit en heerlijkheid. Toen de Heere Zijn verbond met Israël oprichtte en Zijn wet gaf, rookte de gansche berg Sinai, er waren donderen en bliksemen op en een zware wolk, terwijl het geluid van een sterke bazuin het volk verschrikte (Ex 19: 16) Zoo ook hier, waar de Heere Zijn Geest uitstort, geschiedde er haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind.

In de eerste plaats is hier sprake, M. H! van „een wind”. Daarbij wordt de Heilige Geest naar aard, kracht en werking vergeleken.

Van den aard van den wind is ons weinig bekend. De Heere Jezus verklaart (Joh. 3: 8.) „De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid maar gij weet niet, van waar hij komt en waar hij heengaat.” Zoo is ook van

het wezen des Heiligen Geestes ons een verborgenheid. En gelijk de wind onzichtbaar is en met het oog niet kan worden waargenomen, zoo is ook de Heilige Geest voor 't oog van den natuurlijken mensch onzichtbaar. Gelijk de wind een ongeloofelijken kracht kan uitoefenen, werkt de Heilige Geest krachtig in de schepping, in de onderhouding en in de nieuwe schepping.

Salomo zegt van den noordenwind, dat hij de dampen doet opklaren ; en wanneer de Heilige Geest werkt in de ziel, moet dan de duisternis onzes harten niet plaats maken voor Zijn gezegend licht ? De dampen worden opgeklaard en we krijgen verlichte oogen des verstands. Aan den wind wordt ook een reinigende kracht toegeschreven. Bij vergelijking had daarom de kerk in het Hooglied (4: 16) behoefte aan den wind, als zij uitroept: „Ontwaak, noordenwind ! en kom, gij zuidenwind ! doorwaai mijn hof, dat zijn specerijen uitvloeien.”

Zoo ook de wind des Heiligen Geestes. Hij reinigt en heiligt ons van alle besmetting der zonden en des vleesches.

Soms heeft de wind een verkoelenden invloed en brengt hij verkwikking en verademing. En welk een verkwikkenden en vertroostenden invloed schenkt de Heilige Geest Zijn gunstgenooten. En al kan de Geest ook bestraffend zijn, als Hij gezonden wordt als de Geest des oordeels en der uitbranding, voor Gods kinderen, die in druk en benauwdheid verkeerden, openbaart Hij Zich als de Geest der vertroosting.

De wind kan ook bevorderlijk zijn voor de vruchtbaarheid. Ook de wind des Heiligen Geestes is vruchtbaar makend, want Hij doet in de harten Zijns volks alles herleven,

„En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid.” Dit, M. H ! wijst ons tevens op het onverwachtsche van de uitstorting ten opzichte van den tijd. En dat kunnen we van al het werk des Heeren zeggen, dat het geopenbaard wordt op tijdstippen, waarin het niet verwacht wordt. Toen Saulus op den weg was naar Damaskus, omscheen hem plotseling een licht en scheen het licht des Heiligen Geestes in zijn harte. En zoo is het met een ieder van Gods kinderen, Ze leven onbewust voort, tot plotseling, onverwacht, de

Heilige Geest den doodē zondaar levend maakt en hem als een Saulus ter aarde nedervelt.

Niet ten onrechte wordt hier gesproken van een *geweldigen*, gedreven wind. De werking des Heiligen Geestes, is evenals Zijn openbaring, een geweldige.

't Geluid was geweldig, als de klank der bazuin, die eenmaal in een jongsten dag zal gehoord worden, als Christus op de wolken des hemels zal komen en de doodē de stem des Archangels zullen hooren en uit de graven zullen opstaan, dan zal onverwacht en ongedacht de stem van den Zone Gods gehoord worden.

Het werk des Heiligen Geestes (en daar wordt door deze woorden ook op gewezen) is ook onwederstandelijk. Gelijk er niets tegen de kracht van den wind bestand is, zoodat zelfs de zwaarste boomen, die hun wortelen diep in de aarde geschoten hebben, ontworteld en neergeveld worden, zoo is ook de zondaar, al is hij nog zoo diep in de zonde verzonken en al is hij daarin vastgeworteld, niet bestand tegen de werking des Heiligen Geestes: Hij ontwortelt dezulken en plant ze over uit het rijk des duisternis in het rijk van Zijn heerlijk en wonderbaar licht.

De geweldige, gedreven wind vervulde het geheele huis, waar zij zaten, Zoo is het ook, M. H! wanneer de H. Geest zijn genadewerk in de harten der uitverkoornen openbaart: hun geheele hart wordt vervuld door Zijn zalige komst.

„En van hen werden gezien verdeelde tongen, als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.” De uitstorting des Heiligen Geestes had dus niet alleen plaats onder onzichtbare-, maar was ook vergezeld van zichtbare teekenen,

De Heere Jezus had hun beloofd, (Mark. 16: 17.) dat zij met nieuwe tongen zouden spreken.

De verdeelde tongen, dis nu van hen gezien werden, waren een bewijs, dat de Heere Zijn belofte vervulde, Dat de tongen verdeeld waren, wijst op verscheidenheid. En wel: ten eerste op de verscheidenheid der gaven, die door den Heiligen Geest gewerkt worden; ten tweede de verscheidenheid der werkingen en bedieningen; ten derde de verscheidenheid der talen, waarin — en ten vierde de verscheiden

heid der volkeren, waaraan het evangelie zou verkondigd worden. Ook wordt er door aangeduid, hoe de geestelijke zonen Zadoks aangedaan zouden zijn met kracht uit de hoogte, opdat zij het reine van het onreine zouden kunnen onderscheiden, en zij een zuiver en geen vervalscht evangelie zouden brengen.

„En van hen werden gezien verdeelde tongen, als van vuur.” Ook dat de tongen vurig waren, heeft zijn beteekenis. In de eerste plaats wordt er door aangeduid, M. H! dat de werking des Heiligen Geestes overeenkomst vertoont met die van het vuur. Gelijk dit laatste tracht te verteren wat onder zijn bereik komt, zoo brandt de Heilige Geest alles uit de harten der geloovigen, wat den Heere mishaaft.

Verder wijzen ons die vurige tongen op de heilige ijver, waarmee de apostelen bezielde waren, om het evangelie der genade bekend te maken; een ijver, die zoo vurig was, dat zij door de liefde Gods er toe verwaardigd zouden worden, lichaam en ziel voor den Heere over te geven.

De vurige tongen zaten op een iegelijk van hen. Daardoor wordt aangetoond, dat de gave, die de Heere over Zijn Kerk had uitgestort, blijvend zou wezen en dus niet weer van hen zou worden weggenomen. Daarin ligt dus opgesloten, dat de uitstorting des Heiligen Geestes toen voor de eerste, maar ook voor de laatste maal geschiedde; de Geest, eenmaal uitgestort, werkt nu voortdurend in Zijn Kerk den eenen tijd wel in meerdere mate dan in den anderen, maar toch voortdurend, Dat vooral toen, bij de uitstorting zelve, de Geest in hooge mate werkte, blijkt hieruit, dat er gezegd wordt: „En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest.” ‘t Was een rijkelijke, overvloedige werking des Geestes in de harten der dicipelen, zoodat hun harten tintelden en zij onmogelijk een stilzwijgen zouden hebben kunnen bewaren, Zij moesten spreken en getuigen van het groote Godswerk, dat in hun harten geopenbaard was, vandaar: „en zij begonnen te spreken !”

En dadelijk werd de verscheidenheid, waarop wij zoo even gelegenheid hadden uw aandacht te vestigen, openbaar; immers zij begonnen te spreken met andere talen, met ver-

schillende talen, zoodat ieder der aanwezigen, van alle verschillende natiën, die er tegenwoordig waren, hen konden verstaan, wijl ze in hun eigen taal werden toegesproken. Wij verstaan de verwondering dier vreemden; wij begrijpen, dat zij zich ontzetten en de een den ander vroeg: „Ziet, zijn niet alle dezen, die daar spreken, Galiléërs?” ‘t Is een duidelijk beeld, M. H! van het werk des Heiligen Geestes in het hart des zondaars en de gevolgen daarvan. Indien de Heere een zondaar door Zijn Geest ontdekt, begint ook hij dadelijk een ander taal te spreken; hij spreekt dadelijk van nieuwe dingen, zoodat elk, die hem te voren kende en hoorde, verwonderd staat en getuigen moet, dat er iets bijzonders gebeurd is. Wat een verbazing, nietwaar, veroorzaakt het, wanneer wij iemand, die te voren zijn vermaak zocht in de dingen dezer wereld, hooren spreken over zijn verloren staat, over 't smartgevoel over de zonde en alzoo een taal begint te spreken, die de Heere Zelf hem geleerd heeft. Het hart van Gods volk wordt er door verblijd, wanneer zij zoo iemand het groote werk Gods hooren verkondigen, dat de Heere in hem begonnen heeft. Welken zalig werk dan, als de Heere de blinde zielsoogen van een armen zondaar komt te ontsluiten! Mochten wij allen er toe verwaardigd worden, dat zuiver Gods werk in de ziel te gevoelen en het naar buiten te openbaren tot roem Zijns grooten Naams.

* * *

TOEPASSING.

Wij hebben, M. H! in 't kort het feit van de uitstorting des Heiligen Geestes nagegaan. We wenschen nu een oogenblik met ddt feit tot onszelf in te keeren en te wijzen op de noodzakelijkheid der openbaring van de werking des Heiligen Geestes in onzen geesteloozen tijd in Kerk en Staat, hart en huis.

„Ontwaakt, gij die slaapt! en staat op uit den dood!” mogen wij wel over ons land en volk uitroepen, In welken treurvollen toestand zijn wij door onze afwijking van den Heere gekomen. Waar is de eerbied en 't ontzag voor den hoogen God? Hoe lang zal de Heere nog gedoogen, dat Zijn

dag op de grievendste wijze wordt ontheilgd en zijn Naam op de gruwelijkste manier misbruikt? Is het geen treurig bewijs voor het diepe verval in onze dagen ! En daar tegenover moest nu de Kerke Gods van onze dagen noodzakelijk staan als een eenig man. Dat wij er dan toe verwaardigd werden, dat de Heere Zijn Geest krachtig deed werken in ons volk tot heil van kerk en staat.

Maar ook in het particuliere leven is die werking des Geestes noodzakelijk. Daarom komt de vraag tot een iegelijk van ons: Wat hebt gij van die werking des Heiligen Geestes ondervonden? Zijt gij door Gods genade ontdekt aan uw verloren staat? Hebt gij uw toevlucht læren nemen tot den Heere met uw onsterfelijke ziel? Of zijt ge nog onbekeerd van harte en leeft gij nog naar het goeddunken van uw eigen, bedorven hart, door dat een geest des diepen slaaps over u uitgegoten is? O, hoe gevaarlijk is dan uw toestand voor de eeuwigheid. Dan ligt gij te slapen als aan den rand van een afgrond, en dus elk oogenblik in gevaar daar in te storten. Dan is het, als slaapt gij in den top van den mast. Welk een doodelijke gerustheid! O, hoe vreeselijk zal voor u het ontwaken eens zijn aan gene zijde des grafs! Dan is de tijd, om u genadig te zijn, voorbij en dan krijgt gij met God, als uw Rechter, te doen. Sluimert en slaapt dan toch niet voort! Gij hebt een ziel te verliezen voor de eeuwigheid en dat is het kostelijkste, Toeh. wat gij bezit: een ziel, die voor de eeuwigheid geschapen is. Ontzettend zal het daarom zijn, indien gij, die onder 't licht van het evangelie geleefd hebt, en in de mogelijkheid verkeerd hebt om zalig te worden, uw eigen weg hebt blijven bewandelen. In den dag aller dagen zullen die zegeningen tegen u getuigen Vreeselijk zal het zijn, om onbekeerd de eeuwigheid in te gaan, zonder Borg voor uw schuld, met een hart vol onge-rechtigheden. Gij ziet, hoe noodzakelijk de werking des Heiligen Geestes in uw harten is. Mocht gij daarom met den dichter van den 40sten Psalm (14.) leeren bidden: Het behage U, Heere! mij te verlossen; Heere ! haast U tot mijne hulp=

Wij kunnen en mogen niet anders, M.H! dan u waar schuwen en op de noodzakelijkheid en den ernst der dingen

wijzen. Wij zouden niet vrij zijn van uw bloed, indien wij u, zoo gij onbekeerd zijt, de oordeelen Gods niet aankondigden. Noch onze eigenwillige godsdienst, noch onze deugden en plichten zullen ons baten. Wij moeten ontvangen den Geest der genade en der gebeden, zullen wij vrede vinden in het bloed der verzoening.

Doch ook voor Gods volk is en blijft die werking des Heiligen Geest noodzakelijk. 't Is opmerkelijk, dat de bekommerde kerk zoo in den staat van bekommering kan blijven. Er is een bekommerd-zijn van wege de zonden, maar er is geen behoefte aan den Zaligmaker Jezus Christus. 't Is een veelvuldig gebrek in onze dagen, dat de menschen, die weldaden van den Heere genoten hebben, op de verkregen weldaden blijven rusten, er hun grond van maken, waarop zij verder rustig kunnen voortleven, zonder dat ze geborgen zijn in de Arke der behoudnis. Zullen wij in de borgsgerechtigheid van den Heere Jezus onze sterkte vinden, dan moeten wij door de werking des Heiligen Geestes uit onze rust worden uitgezet, opdat wij meer en meer in gemeenschap met den Heere mogen leven, meer en meer gereinigd mogen worden van de besmetting der zonde, meer en meer gegrond en geworteld mogen worden in de liefde van Hem, Die ons heeft liefgehad van voor de grondlegging der wereld.

Die Persoon moet door het ontdekkend licht des Heiligen Geestes aan elk van Zijn volk als de Verlosser en Zaligmaker geopenbaard worden, want om welgetroost te leven en zalig te sterven, is het niet genoeg, dat we inwendig geroepen en wedergeboren zijn, ook niet dat de weg in Christus ons ontsloten is, zelfs niet, dat wij vrijverklaard zijn van schuld en straf en het recht des levens bezitten, neen, M. H.! 't werk moet door den Heiligen Geest bevestigd en verzegeld worden. Dan eerst is alle twijfel afgesneden, dan eerst zijn zij volkomen verzekerd van hun aandeel in Christus en kunnen ze met Paulus uitroepen : (Rom. 8: 35, 38, 39.) . Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus ? verdrukking, of benauwdheid: of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard ? Ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven. noch engelen, noch overheden, noch mach-

ten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch eenig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.”

Mocht de Heere dan zoo ons aller hart bewerken door Zijn Heiligen Geest, opdat we door Zijn kracht Hem mochten verheerlijken, onze naasten mochten stichten en onze ziel vervuld mocht worden met de volheid Gods.

Geve de Heere dat om Zijns Zelfs wil. Amen !

VI.

„Ende Jesus, antwoordende, seyde, En zijn niet de tien gereynigd geworden ? Ende waer zijn de negen ?”
(Lucas 17: 17.)

Ondankbaarheid, geliefde Toeh !, is de grondslag van ons bestaan. Wanneer wij de oorzaak der ondankbaarheid zoeken : wij zullen die vinden in het paradijs. Het oorspronkelijk doel voor den mensch in de schepping was, den Heere recht te kennen, Hem van harte lief te hebben, met Hem in eeuwige zaligheid opgenomen te worden om Hem eeuwig te loven en te prijzen.

Onder Gods toelating heeft evenwel de satan een aanslag beraamd en uitgevoerd, welke hem volkomen gelukt is en waardoor de mensch van God is afgevallen, 't beeld Gods in den mensch is vernietigd en het beeld des satans daarvoor in de plaats gekomen, en daardoor de grondslag der ondankbaarheid.

Alle dankbaarheid, welwillendheid, vriendelijkheid en goedheid, die nu nog onder de menschen gevonden wordt, is een klein overblijfselen van hetgeen de mensch oorspronkelijk door de schepping naar Gods beeld (en dat dan in ruimeren zin genomen) bezat, welk overblijfsel nog verschilt naar aard en karakter der menschen en door opvoeding en ontwikkeling kan bevorderd worden. Men versta echter wel, dat deze overblijfselen niet iets goeds zouden zijn, dat na den val nog in ons over was. Neen, zij zijn voldoende om ons alle onschuld te benemen er? strekken ten bewijze, dat er voorheen een ander beeld in ons was dan dat des satans, dat nu ons hart vervult en waardoor het onmogelijk is, dat wij een greintje ware dankbaarheid kunnen openbaren, tenzij wij door den Geest Gods wedergeboren worden. Indien de boom goed gemaakt wordt, zoo zal ook zijn vrucht goed zijn. (Matth. 1233.) De rechte dankbaarheid is dus geen vrucht uit onszelven, maar door den Heere in 't hart ge-

wrocht. (Matth. 21: 19.) „Uit u worde geen vrucht meer in der eeuwigheid.” en (Hosea 14 : 9.) „Uwe vrucht is uit Mij gevonden.”

Bij de ondankbaarheid van ons natuurlijk bestaan en de dankbaarheid, die door den Heere in ons hart gewerkt wordt, en welke strekt tot Gods eer en onze zaligheid, wenschen wij u in dit morgenuur te bepalen naar aanleiding van Lucas 17: 17, waar we lezen: En Jezus, antwoordende, zèide: Zijn niet de tien gereinigd geworden ? en waar zijn de negen ?”

De Heere Jezus had Zijn werk in Galilea geëindigd en was op den weg naar Jeruzalem. Hij moest naar Jeruzalem gaan : immers. had Hij Zijn profetische bediening volbracht en moest Hij nu Zijn hoogepriesterlijke aanvaarden, dus door Zijn lijden en sterven de gerechtigheid voor Zijn volk verwerven. Van dat lijden en sterven kon noch wilde de Heere Jezus zich onttrekken. Hij was bereid en gewillig, den wil zijns Vaders te doen en daarom begaf Hij zich ter rechter tijd naar Jeruzalem, om Zich daar te geven als een slachtoffer voor de zonden Zijner gemeente, om Zijnen Vader te zijn tot een welriekende reuke en tot heil en zaligheid Zijns volks, dat Hij als bij testamentaire beschikking van den Vader ontvangen had (Luc. 22: 29.)

De Heere nam Zijn weg door het midden van Samarië en Galilea, 't welk wij alzoo te verstaan hebben, dat hij op de grens tusschen die landdeelen was en dus Galilea links en Samaria rechts van Zich had. Hij bevond Zich daar in de vlakke, destijds die van Jizreël geheeten en daar, bij eene vlek Gelim of Ginnea gekomen, deed zich de gelegenheid aan den Heere voor, Zijn liefde en barmhartigheid te bewijzen, want bij den ingang van het vlek ontmoetten Hem tien melaatsche mannen.

De melaatschheid, M. H: is een ontzettende plaag : het is een oordeel Gods. De beschrijving ervan en de behandeling der melaatschen kunt gij vinden in Leviticus 13 en 14.

Er waren 10 melaatschen bijeen; hoewel de melaatschen buiten het leger gesloten waren en alzoo afgezonderd van

het Heiligdom en de burgerlijke samenleving, toch mochten ze met elkaar in gemeenschap leven en elkander tot hulp, steun en troost wezen. Ook moesten de melaatschen kenbaar wezen voor anderen: zij moesten hun kleederen gescheurd hebben, blootshoofds zijn en hun kin omsluierd hebben met een doek, van verre staan blijven en ieder die in hun nabijheid kwam waarschuwen door te roepen : „Ourein! onrein !”

Ook deze mannen stonden van verre, en toen zij Jezus zagen, verhieven zij hun stem, zeggende: Jezus, Meester, ontferm U onzer !” En, zoo verklaart de Schrift verder, als Jezus hen zag, zeide Hij tot hen: „Gaaf heen, en verfoont uzelfen den priesteren.” En het geschiedde, tervvjl zij heengingen, dat zij gereinigt werden.

Hieruit blijkt, M. H! dat gehoorzaamheid beter is dan offerande en opmerking dan het vette der rammen.

Gelijk eens voor Naäman gehoorzaamheid(waartoe hij op aanraden van zijn knechten kwam) zijn behoud was, zoo is ‘t hier voor de tien melaatsche mannen de gehoorzaamheid aan het bevel van Christus.

Zie, hoe de Heere Zijn zegen wil verbinden — al is het slechts een uitwendigen en lichamelijken zegen — aan de gehoorzaamheid aan Zijn woord, ook aan deze tien melaatsche mannen: „En het geschiedde, „tervvl zij heengingen, dat zij gereinigt werden,”

Er schijnt er onder de tien één geweest te zijn, bij wien het gaan meer dan uitwendige gehoorzaamheid was; immers hij kwam later terug om den Heere de eer te geven. In elk geval, zij gingen alle tien, om zich den priester te vertoonen, die, al wist hij niet op welke wijze zij gereinigt waren, erkennen moest, dat zij rein waren.

„En een van hen, ziende, dat hij genezen was, keerde wederom, met groote stemme God verheerlijkende. En hij viel op zijn aangezicht voor Zijne voeten, Hem dankende: en dezelve was een Samaritaan. En Jezus antwoordende, zeide: Zijn niet de tien gereinigt geworden? en waar zijn de negen ?”

Misschien, dat de priester of een ander der Joden het dien negen ontraden heeft, om tot Jezus weder te keeren,

want zullen zij, die zelf niet ingaan, ook niet trachten anderen te verhinderen? Maar daaruit blijkt dan ook, dat het bij dien éénen Samaritaan meer was dan een uiterlijke gehoorzaamheid. **Zou** hij niet, als een eersteling van den oogst, een voorbeeld zijn, dat door andere zou gevolgd worden, van de inwendige roeping Gods, waardoor ook de Samaritanen tot de gemeenschap Gods zouden toegebracht worden door Jezus Christus ?

Laten we trachten, het beeld der melaatschheid, der reiniging en der dankbaarheid nader voor uw aandacht te ontvouwen, door te letten op:

1. De uitwendige melaatschheid onder Israël als een beeld der geestelijke melaatschheid onder het geestelijk Israël.

2. De geestelijke reiniging dier melaatschheid door de kracht van Christus' Geest en bloed, afgeschaduwd door de reiniging der melaatschheid.

3. De dankbaarheid als een uitvloeisel der vol komen genezing, afgebeeld door den terugkeer van den herstelde.

Mocht het den Heere behagen, door Zijn Geest het hart te ontsluiten en de lippen te openen, Zijn Geest aan 't Woord te paren, opdat het woord bij den aanvang als een zaad in de harten moge wortelen schieten of bij voortgang vruchten mocht voortbrengen tot eere Gods en tot stichting Zijner gemeente.

De melaatschheid, M. H !, we zeiden het reeds, is een ontzettende ziekte : 't was een oordeel Gods : een ziekte, die zonder tusschenkomst van een wonder der genade, een vreeselijk verloop had.

De melaatschheid ontstond uit kracht van overerving. Jaren lang kon evenwel de giftstof in het lichaam verborgen blijven, om zich soms plotseling aan de huid te openbaren, vaak ten gevolge eener heftige gemoedsaandoening, gelijk te zien is in de geschiedenis van koning Uzzia (2 Kron. 26.)

De melaatschheid vertoont zich allereerst als een klein wit plekje, ter grootte van een erwte; de huid zinkt in en

is het, zooals meestal, een behaarde plaats, dan worden de haren wit. Dat plekje wordt voortdurend grooter, wisselt vaak van kleur en is bijkans gevoelloos, zoodat men met een scherp voorwerp zelfs tot op het been kan steken, zonder dat de lijder pijn gevoelt.

Het geheele cellenweefsel wordt aangegrepen, eindelijk ook de beenderen en het merg. De zenuwen worden gevoelloos, de spijsvertering ondervindt moeilijkheden. De adem wordt kwalijk riekend, de stem heesch en de oogen mat. Uit den neus vloeit slijm en in het laatst zweren geheele ledematen af. De slaap is onrustig, hij wordt door angstige droomen gekweld. Verwarring en vertwijfeling grijpen hem aan, totdat soms plotseling de dood intreedt.

Zoo wordt van zoo'n lijder het gansche organisme aangetast, ja, ook het zieleleven,

Onreinheid en vochtige 'lucht bevorderen de ontwikkeling der ziekte, die meermalen een langdurig verloop, men zegt zelfs van meer dan twintig jaar, had.

Die melaatschheid, M. H ! is een beeld van de zonde. Ook de zonde heeft den mensch aangetast in zijn levenswortel, dewijl de mensch door den zondeval in het Paradijs de levensgemeenschap met zijn Schepper en Formeerde verbroken heeft en zich onderworpen aan het oordeel des drievoudigen doods : den geestelijken, den tijdelijken en den eeuwigen dood, zoodat, indien er geen wonder van genade tusschenbeide komt, de mensch beslist den eeuwigen dood moet sterven. Duidelijk is de staat der geestelijke melaatschheid beschreven in Gods woord, zoo in Psalm 51, Jesaja 1, Ezechiël 16, Rom. 3. De melaatschheid is eigenlijk een beeld van drieërlei ellende : n.l. voor den persoon, voor de kerk en voor den staat. Voor den persoon, want zonder wondervolle genezing moest hij absoluut sterven en hij was dus voor zich zelf zoo goed als een, die ten doode opgeschreven is, alle verwachting van zijn zijde was afgesneden. Zoo is het ook met den geestelijk melaatsche: zonder wonderen van genade moet hij onder 't oordeel Gods voor eeuwig omkomen. Daarom, wanneer de Heere hem ontdekt aan zijn verloren staat, dan gelooft hij voor eeuwig verloren te

zijn; hij gevoelt het: „De bezoldiging der zonde is de dood.” (Rom. 6 : 23). Alleen kan hij nog pleiten op Gods woord: „Is er nog een weg om deze straf te ontgaan en wederom tot genade te komen?” Op die vraag uit de diepte der ziel antwoordt de Heilige Schrift: „Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve” (1 Joh. 1 : 9) en in Ps. 130 ; 4 luidt het: „Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt.”

Ook voor de kerk. Onder Israël moesten de melaatschen verwijderd blijven van het heiligdom Gods. Zoo moet ook hij, die door een ongoddelijke of onchristelijke leer te drijven zich een geestelijk melaatsche betoont, buiten de gemeenschap der kerk gesteld worden. (Zond. 31. Heid. Cat.) Ook de burgerlijke samenleving moesten de melaatschen onder Israël verlaten, ze werden van familie en vrienden gescheiden als gevaarlijk voor de samenleving. Zoo moeten ook degenen, die krachtens de geestelijke melaatschheid in uitwendige zonden uitbreken, afgezonderd worden door de Overheid, die niet tevergeefs Gods dienaar is. (Rom. 13 : 4.)

Maar o, M. H ! wat kleeft er dan, zoo in kerk als staat, geen melaatschheid aan ! Wat ligt alles niet onder ‘t oordeel verzonken ! De breuke is grooter dan de zed : wie zal ze heelen? En voortdurend nog breidt zich dat oordeel uit, zoo lang totdat de levenswortel van kerk en staat, school en maatschappij, land en volk zóó door en door bedorven is, dat er geen genezing voor te vinden is. (Jes 6. Jer. 45.)

Alvorens van iemand verklaard werd, dat hij melaatsch was, ging er een grondig onderzoek vooraf. Wanneer men twijfelde, of iemand door die ziekte was aangetast, dan werd die persoon voor den priester gebracht, die te onderzoeken had, of het werkelijk de gevreesde melaatschheid was. Daar het zeer moeilijk was! het dadelijk te onderscheiden (gelijk geneesheeren later verklaarden) moest de priester, indien hij twijfelde, den verdachte zeven dagen afgezonderd houden, om daarna opnieuw te onderzoeken, of het soms niet een of andere uitslag was. ‘t Gebeurde wel, dat er nog zeven dagen van afzondering volgden ; maar had de

priester eenmaal vastgesteld, dat het melaatschheid was, dan werd het „onrein” uitgesproken en de melaatsche buiten het leger en het heiligdom Gods gesloten, d.w.z. gedurende de woestijnreize der Israëlieten. In Kanaän gekomen, werden ze buiten de steden gesloten. In later tijd had men voor de melaatschen afzonderlijke plaatsen in de synagogen. Ze moesten het eerst komen en het laatst vertrekken. De maatregelen golden voor alle melaatschen, dus ook voor koningen. (2 Kon. 15: 5.) Gebeurde het, dat het lichaam door de volle uitbreking van het gif binnen 10 à 12 dagen, bevrijd werd, dan moest de priester den kranke rein verklaren en weer in de gemeenschap opnemen. En dat geschiedde ook na een wondervolle genezing (Matt. 8: 4. Luc. 5: 14 en 17: 17.) Gelijk de verbanning tweevoudig was, (buiten de gemeenschaps des volks en buiten het heiligdom Gods.) zoo was ook de reiniging tweevoudig : opneming in de gemeenschap des volks en in het Heiligdom Gods. De reiniging (Lev. 14: 1-9) geschiedde buiten het leger, omdat de melaatsche als een doode beschouwd werd. Voor hem die gereinigd moest worden, moest men twee reine en gezonde vogels nemen. Eén van deze moest, als degene, die de onreinheid in zich zou opnemen, gelijk de ééne bok op den grooten verzoendag, geslacht worden en wel boven een vat, waarin levend water was, water dat uit eene beek of rivier geschept was. Het bloed, als een zinnebeeld der levenskracht, vloeide dan in het vat met water. Dan moest de priester nemen cederhout, als een beeld der duurzaamheid; scharlaken, als een beeld der volheid des levens en hijsop, als een symbool der reinheid.

Deze stoffen en den vogel moest de priester doopen in het mengsel van water en bloed, en hiermede zevenmaal, naar 't getal des verbonds (verg. 2 Kon. 5: 10.) den herstellde besprengen, ten teeken van de vernieuwing des verbonds met den Heere. Daarna werd de levende vogel losgelaten, bedekt met het zinnebeeld des levens en der reinheid, om naar zijn nest terug te keeren. Sommigen meenen, dat hierdoor de wederopneming in de gemeenschap zou zijn afgebeeld, anderen, dat het op het wegdragen der zonden ziet,

als bij den anderen bok op den grooten verzoendag. Ten slotte moest de herstelde zijn lichaam en zijn kleederen wasschen, het haar afsnijden, omdat op behaarde plaatsen meestal de melaatschheid nestelde, om daarna door den priester in de volle gemeenschap te worden teruggevoerd. In het leger teruggekeerd, moest hij nog zeven dagen buiten zijn tent blijven. (Lev. 15: 18 ; Ex. 19: 15; 1 Sam. 21: 4) en wanneer hij zich op den zevenden dag andermaal geschoren had aan hoofd, baard en wenkbrauwen, weder zijn kleederen gewasschen en zich gebed had, had op den achtsten dag zijn wijding plaats voor den tabernakel door 4 offers:

1e. een schuldoffer met olie, daar aan den Heere een verzoening moest gebracht worden voor de levensverstoring onder het volk, al was het dan niet door persoonlijke zonden.

2e. een zoenoffer ter ontzondiging.

3e. een brandoffer als een bewijs van een vernieuwde overgave aan God en

4e. een spijsoffer, 't welk Gods vernieuwd welgevallen aanduidde.

Bij 't schuldoffer werd door den priester het lapje van het rechteroor van den herstelde (ziende op de gehoorzaamheid) de rechterduim (ziende op de daden) en op den grooten teen des rechtervoets (zinnebeeld van den wandel) met het bloed van het offerlam bestreken en met olie. Met dit laatste werd ook zevenmaal voor het aangezicht des Heerengesprengd en wat er dan nog van de olie in de hand des priesters overgebleven was, goot hij over het hoofd van dengene, die gereinigd werd. Door die olie wordt aangeduid, dat het alleen de Heilige Geest is, die de mensch met gaven toerust, om den Heere te dienen. Vermogenden moesten 2 lammeren, 1 eenjarig schaap, 3 tienden meelbloem met olie gemengd en een log olie ten offer brengen. Minder gegoeden konden volstaan met 1 lam, 2 tortelduiven, 1 tiende meelbloem met olie gemengd en een log olie.

De gelijkvormigheid dezer opname in het heiligdom met de priesterwijding (Ex, 29 : 6.) laat zich hieruit verklaren, dat de herstelde in een priesterlijk volk opgenomen moest worden. (Ex. 19: 6.)

Zoo is de reiniging der uiterlijke melaatschheid een beeld, dat niemand van de zonde gereinigt kan worden dan door het bloed en den Geest Christi. Dat werd in tweeërlei zin afgebeeld, n.l. door de twee vogels, ziende op de rechtvaardigmaking aan Gods zijde en aan onze zijde; en door de offeranden en olie, ziende op de heiligmaking door den Heiligen Geest Zn ons.

Een melaatsche moest, wanneer hij genezen was, gereinigt worden ; een zondaar, die aan Gods zijde krachtens uitverkiezing en verlossing gerechtvaardigd is, moet door roeping, wedergeboorte en rechtvaardigmaking in zijn conscientie weer in Gods gunst hersteld worden.

Door die twee vogels, welke voor den herstelde gebruikt werden, wordt, evenals door de twee bokken op den grooten verzoendag, zinnebeeldig het werk van Christus voorgesteld : Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid, waardoor hij het recht des levens verworven en de schuld der zonden voor Zijn volk heeft weggenomen. Welnu, dit moet elk zondaar, die geroepen wordt uit de macht der duisternis tot Zijn wonderbaar licht leeren kennen, dat Christus voor hem het geslachte Lam is, dat de zonde der wereld wegnam, zijn erf- en dadelijke zonden, en dat door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid van Zijn kribbe tot aan Zijn kruis. Gelijk de melaatsche zag, dat de geslachte vogel tot zijn reiniging was, zoo moet de zondaar zien, dat de Heere Jezus voor hem, nadat Hij alles volbracht had, is opgestaan uit het graf met achterlating der zonden en nu getuigt : „Vrees niet: Ik ben de eerste en de laatste ; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods*” (Openb. 1 : 17, 18.) en wederom (Joh. 14: 19) „Ik leef en gij zult leven,” opdat hij wete, dat Christus de opstanding en het leven voor hem geworden is. Dit wordt door de twee vogels duidelijk afgebeeld. De losgelaten vogel werd te voren gedoopt in het bloed des geslachten, dat vermengd was met het levend water. Hij werd besprengd met de kwast, die van cederhout, scharlaken en hysop gemaakt was, als een symbool dat de zonde van den geslachten vogel overgebracht was

op den anderen, die ze zou wegdragen. Zoo heeft ook Christus de zonde weg gedragen, naar luid van 1 Petr. 2: 24. „Diezølf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout, opdat wij, der zonden afgestorven zijnde, der gerechtigheid leven zouden” opdat zij nu zouden kunnen getuigen met den apostel : „Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij.” (Gal. 2 : 20).

De losgelaten vogel beeldde af de volkomen terugkeer. Welnu in de rechtvaardigmaking wordt de zondaar van schuld en straf ontheven en hem 't recht des levens toegekend, zoo volkomen als Adam had voor den val; sterker nog, M. H. want al leefde Adam in volkomen gemeenschap met den Heere, hij kon uit dien staat vervallen en dät kunnen degenen, die door de gerechtigheid Christi in Gods gunst hersteld zijn, nooit. „Want de genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk.” (Rom. 11 : 29.)

Daardoor werd dus afgebeeld de rechtvaardigmaking met betrekking tot den staat van den mensch.

Wanneer evenwel de melaatsche ontzondigd was, moest hij nog in de gemeenschap hersteld worden, gelijk die voor de melaatschheid was, Hij was wel ontzondigd, maar nog niet inwendig gereinigd, Zoo is het ook met een ziel, die gansch melaatsch is : door de rechtvaardigmaking is hij ontheven van schuld en straf, het recht des leven is hem toegewezen, doch nu moet hij nog in het leven ingezet worden en dat geschiedt niet in de rechtvaardigmaking, maar in de heiligmaking, De rechtvaardigmaking geschiedt geheel buiten de heiligmaking in den mensch; de rechtvaardigmaking neemt de schuld en straf weg; de heiligmaking de besmetting der zonde; de rechtvaardigmaking geschiedt volkomen; de heiligmaking ten deele. Zoo verandert de rechtvaardigmaking dus niets in den mensch, de heiligmaking juist wel. Wij spreken hier niet over de rechtvaardiging in de vierschaar der conscientie, die wij alleen door de oefening des geloofs deelachtig worden, maar over de rechtvaardiging van Godswege, als een uitspraak over den mensch, en die geschiedt geheel buiten den mensch en wordt door den Hei-

ligen Geest aan den mensch bekend gemaakt. Elke ziel, die door Gods genade wedergeboren wordt, is aan Gods zijde gerechvaardigd : hij is in Christus ontzondigd, maar hij weet het niet! Doch de Heere komt het hem door de oefeningen des geloof te leerēn. Gelijk de ontzondigde me-
laatsche geheiligd werd door het wasschen zijner kleederen en zijns lichaams, door het scheren van het haar van hoofd, baard en wenkbrauwen, en dat tweemaal zelfs, eer hij in de gemeenschap werd opgenomen, zoo wordt ook elke ontzondigde en gerechvaardigde ziel geheiligd, wat den grondslag betreft. In de eerste plaats krijgen zij, volgens Ef. 1: 17, verlichte oogen des verstands, hun oordeel wordt opgeklaard, zoodat zij het kwade leeren verwerpen en het goede leeren kiezen, en de mededeelbare eigenschappen van hun Koning deelachtig worden, van Wien Ps. 43 : 8 getuigt : „Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid.” Hun wil wordt overgebogen en geneigd tot den Heere en Zijn dienst, gelijk we in alle bijbelheiligen zien. (Ps. 1 : 2. Ps. 73: 25. Ruth, Mozes, enz.) Hun hartstochten worden geregeld (Rom.6 : 13) en hun wandel geheiligd, zoodat ze door de heiligmaking, al is het slechts ten deele, gereinigd zijn en er naar staan, om van dag tot dag geheiligd en vernieuwd te worden, opdat zij volmaakt mochten zijn, gelijk hun Vader in de hemelen volmaakt is.

Al is het, dat de grondslag der innerlijke vernieuwing in ons is, toch moet een tweede genadedaad de eerste open baren. De dichter zegt in Pa. 36 : „In Uw licht zien wij het licht.” Zoo ging het immers ook den blindgeborene. Eén ding wist hij, dat hij te voren blind was en nu zag. Maar hij kende Dengene, die hem de oogēn geopend had, niet. Vandaar zijn vraag: „Wie is Hij, Heere, opdat ik in Hem gelooven moge”. Door die inwendige heiligmaking wordt de ziel vanzelf gehoorzaam, gelijk Paulus getuigt (Rom. 6: 17) „Gij zijt van harte gehoorzaam geworden.”

Die gehoorzaamheid was afgebeeld door de besprenkeling met het mengsel van bloed en water en de bestrijking van het rechteroor, den rechterduim en den grooten teen des rechtervoets. Door de bestrijking van het lapje van het

rechtóroor werd aangeduid de altijd-durende gehoorzaamheid, gelijk die ook afgebeeld was in de doorboring der ooren. Onder Israël was men verplicht, in het jubeljaar de slaven los te laten, zoodat deze vrij konden vertrekken. 't Gebeurde dan evenwel, dat een slaaf zijn heer niet wilde verlaten en ter bewijze zijner altijd durende gehoorzaamheid zich het oor liet doorboren aan de deur van het huis zijns meesters. (Daarop zinspeelt Psalm 40 met het oog op het borgschap van den Heere Jezus Christus.) De duim der rechterhand (waarmee immers de daden verricht worden) werd bestreken als een aanwijzing, dat alle daden moesten strekken tot eer en verheerlijking Gods; terwijl het bestrijken van den grooten teen des rechtervoets zag op den wandel, Dat de overige olie over het hoofd van den herstelde werd uitgegoten, duidde aan de bereidvaardigheid om den Heere in geest en waarheid te dienen. Zoo ziet het geheel dus op de heerlijkheid van den dienst van Jehova.

Het schuldoffer door den gereinigde zag op de verzoening met den Heere. Als een persoon of volk gezondigd had of verstoring had veroorzaakt, moest den Heere een schuldoffer gebracht worden. Dat zien we in de geschiedenis van Israël bij den berg Sinai, waar het volk zondigde door 't maken en aanbidden van het gouden kalf. De straf van den Heere kon niet uitblijven. Wie den Heere toebehoorde, verzamelden zich tot Mozes, met zwaarden omgord en gingen op Mozes' bevel door het leger van het eene einde naar het andere, doodende een iegelijk zijn broeder, zijn vriend en zijn naaste. „En er vielen van het volk. op dien dag, omtrent 3000 man.” (Ex. 32 : 28.) Op gelijke wijze vinden we ook in Ezechiël 9 beschreven, hoe de Heere de bewoners van Jeruzalem liet straffen. Die zes mannen, elk met zijn verpletterend wapen in zijn hand, stonden bij 't altaar, ten bewijze, dat er een offer moest gebracht' worden. Alleen de zuchtenden (Ezech. 9:4) werden geteekend en gespaard. Zoo is het met elke ziel, met elk land en volk. Is er gezondigd, de Heere moet straffen en alleen de zuchtenden worden verschoond. Welk een voorrecht, dat er op den berg Sions ontkoming is (Obadja: 17.)

Er moest een zondoffer zijn ter ontzondiging ; welnu, zoo moet voor elke zie! een zondoffer geopenbaard worden : Jezus Christus, die zich zelve onstraffelijk heeft opgeofferd voor Zijn kerk, opdat zij in Kern voor eeuwig ontzondigd kunnen worden. (Ps. 32 : 1.)

Verdor moest er een brandoffer zijn als bewijs van volkomen overgave ; welnu, zoo is het met elke ziel, die ontzondigd is: door den Geest der heiligmaking is hij volkomen ingenomen om zich over te geven in den dienst van Jehova: al was er geen hemel ter belooning en geen hel tot straf, ze gevoelen, dat de Heere eeuwig waardig is, gediend, geëerd en geprezen te worden tot in alle eeuwigheid.

Het spijsoffer diende als bewijs, dat het den Heere welbehaaglijk was. Het bestond uit meelbloem, olie en wierook. Het eerste wijst aan, dat gelijk het tarwegraan in de aarde valt, vergaat en daarna nieuwe korrels voortbrengt, dat de gereinigde een nieuw schepsel geworden was ; de olie duidt aan, dat hij de zalving des H. Geestes deelachtig was en de wierook zag op de deugden, waardoor de Heere verheerlijkt wordt en de kerk gesticht. Zoo is het ook met elk gerechtvaardigd en geheiligd zondaar: hij is krachtens de inwendige heiligmaking een nieuw mensch, is gezalfd met de olie des Heiligen Geestes (zie 1 Joh. 2 : 20) en verspreidt den wierook der gebeden en dankzegging ; want hij heeft niet alleen ontvangen den Geest der genade, maar ook Dien der gebeden, Dien de Heere beloofd had. (Zach. 12: 10.)

Zoo zien wij, hoe wondervol zoo'n melaatsche uitwendig, en meer nog inwendig, gereinigd en geheiligd, en in de priesterlijke gemeenschap opgenomen werd. (1 Petr. 2: 9.)

We zouden in de derde plaats letten op de dankbaarheid als een uitvloeisel der volkomen genezing.

't Zal bij dien Samaritaan, die tot den Heere Jezus terugkeerde, niet alleen de uiterlijke genezing geweest zijn, die hem tot die uiting van zijn dankbaarheid drong. Nadat hij door den priester rein verklaard was, en dus ziende dat hij genezen was, keerde hij terug, „met groote stemme God verheerlijkende '.

En hij viel, toen hij bij den Heere gekomen was, op zijn aangezicht (gelijk in de Oostersche landen een gewoonte was) en dankte den Heere Jezus. Daaruit zouden we mogen afleiden, dat de man niet alleen uit- maar ook inwendig gereinigd was. Doch zekerheid geeft de Heilige Schrift niet en wij mogen dat niet met gissingen aanvullen. Dit staat vast, dat de Samaritaan zooveel dankbaarheid gevoelde, dat hij God verheerlijkte en tot den Heere Jezus terugkeerde. En dat was zeer beschamend voor de Joden, die ook gereinigd waren en toch in de eerste plaats hadden moeten terugkeeren om den Heere te verheerlijken; vandaar de vraag des Heeren: „Zijn niet de tien gereinigd geworden? en waar zijn de negen?” Een zeer gepaste vraag, die duidelijk de ondankbaarheid der Joden deed uitkomen. ‘t Is ook opmerkelijk, dat de Heere dat vraagt, ‘t Is, of de Heere hen verwacht had en juist den Samaritaan niet. Zoo vinden we ook in Jesaja 5 : 4, dat de Heere zegt. „Waarom heb ik verwacht, dat Mijn wijngaard goede vruchten zou voortbrengen, en hij heeft stinkende druiven voortgebracht?” Ook in Psalm 50 wordt Israël voorgesteld als een wijnstok, waarvan de Heere vruchten verwacht. De Heere God had alles aan Zijn wijngaard gedaan, wat er aan te doen was en had dus recht, vruchten te verwachten. Israel was, in vergelijking met andere volkeren, bovenmate gezegend en beweldadigd, van het Paradijs af, tot de komst van den Heere Jezus toe: had de Heere dan geen recht, vruchten van geloof en bekeering te verwachten? Maar Hij is tot het Zijne gekomen en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen (Joh. 1:11) Zij hebben hun Koning verworpen; onwetend hebben ze, tot hun veroordeeling, maar tot behoud van ‘t geestelijk Israël den Messias verworpen en die verwerping was juist de grondslag tot zaligheid der kerk. (Ps. 118:22). „De steen, dien de bouwlieden verworpen hadden, is geworden tot een hoofd des hoeks.”

Vandaar de vraag: „Zijn niet de tien gereinigd geworden? en waar zijn de negen?” Was het niet, M. H! een voortteeken van den val van Israëls kerk- en burgerstaat? Onbeschaamdheid, ondankbaarheid, ‘t vergeten van Gods

weldaden openen den weg tot den val zoowel voor personen, als voor kerk en staat. De vermaning luidt : „Ziet toe, dat gij den Heere, uwen God niet vergeet.” (Deut. 8 : 11) en in Ps. 103 : 1.

„Vergeet nooit één van Zijn weldadigheden;
Vergeet ze niet; 't is God, die ze u bewees.“

De eenige, die terugkwam, was een Samaritaan. Zou 't niet een voorteken geweest zijn van de roeping der Samaritanen ? Is de verwerping Israëls niet de aanneming der Heidenen ? Zou nu deze niet een eersteling kunnen zijn van den oogst der Samaritanen ?

Gelijk bij dien Samaritaan de dankbaarheid een gevolg was van zijn volkomen genezing, zoo is er geen ware dankbaarheid, of zij is een uitvloeisel van het nieuwe leven. „Maak eerst den boom goed, dan zal ook de vrucht goed zijn.” Daarop wijst ook de apostel Jacobus, als hij in zijn brief vraagt. (hoofdst. 3: 11) „Welt ook een fontein uit eene zelfde ader het zoet en het bitter ?”

En die dankbaarheid, die dus uit een nieuw levensbeginsel voortvloeit, zal zich openbaren in een leven aan den Heere en Zijn dienst gewijd, dat volkomen aan den geestelijken inhoud der Goddelijke wet tracht te beantwoorden, De wet eischt volmaakte gehoorzaamheid, n.l. God lief te hebben boven alles en den naaste als zich zelve ; ieder, die wedergeboren is, leert dit kennen en dus met den dichter getuigen (Ps. 73 : 25) „Wien heb ik nevens U in den hemel ? Nevens U lust mij ook niets op de aarde ?” En uit de liefde tot God vloeit vanzelf de liefde tot den naaste. Kon zoo een ziel de wet volkomen houden, 't willen is wel bij hem, maar 't volbrengen vindt hij niet (Rom, 7) Maar Eén is er die de wet volkomen onderhouden heeft, van Zijn krib tot Zijn kruis, aan 't welk Hij voor geheel Zijn volk uitgeroepen heeft: „ Het is volbracht”. Waar zij 't nu niet kunnen, maar met hun ondankbaarheid mogen eindigen in den Heere Jezus Christus als den biddenden en dankenden Hoogepriester, hebben zij vrede, want dan is al hun onvolmaaktheid voor goed opgelost in den Volmaakte; en daarin alleen ligt

de volkomen troost in leven en in sterven, dat zij begrepen zijn in den Heere Jezus, Die altijd voor hen bij den Vader bidt.

Toch zullen zij er, door de mededeelbare eigenschappen in hun zielen, naar staan, God volmaakt te dienen, den naaste te stichten en zelf vervuld te mogen zijn met de vruchten Zijner gerechtigheid, tot Godes eer en tot heil hunner zielen.

De kerk leert, dat hun grondslag ligt in Ps. 22: 31 „Het Zaad (d.i. de Heere Jezus zelf) zal Hem dienen ; het zal den Heere worden aangeschreven in geslachten.” Daardoor wordt bevestigd wat de dichter (in Ps. 145: 10) getuigt : „Al Uwe werken, Heere! zullen U loven, en Uwe gunstgenooten zullen U zegenen.” Daardoor zal de Heere Jezus verheerlijkt worden in de harten van Zijn volk, want Hij zegt zelf (Matth. 20: 28), dat Hij niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.

Derhalve is uit de gegeven dankbaarheid de stand eens christens op te maken. De gegeven dankbaarheid is een vrucht van den Heere, is de mensch daarentegen uit wet-tisch beginsel werkzaam, dan is het vrucht van hemzelf, en dan geldt van hem : „Israël is een uitgeledigde wijnstok.”

Is het, dat hij bediend wordt door den Heere Jezus Christus, dan brengt hij God verheerlijkende vruchten voort, waardoor hij zelf vernederd wordt in den weg van ootmoed. En dat beantwoordt aan de roeping der liefde: „Zijt met ootmoedigheid bekleed.” Zulk een nederige en stille geest is kostelijk voor God. (1 Petr 3 : 4)

Zoo kan ieder mensch, ieder gezin, iedere kerk en staat, ieder land en volk getoetst worden aan dien maatstaf. En M. H! indien we dan letten op de bid- en dankdagen van vroeger en nu, dan wijst dat al zeer duidelijk uit, hoe 't over 't algemeen met de menschen gesteld is. Ten opzichte van huisgezin en school behoeven we niet meer te noemen dan de ontheiliging van den Naam en den dag des Heeren, over 't algemeen. Zien we op Kerk en Staat, dan vinden we vervuld de woorden van Ps. 141 : 7. „Onze beenderen zijn verstrooid aan den mond des grafs, gelijk of iemand op de

aarde iets gekloofd en verdeeld had." en profetie van Zacharia 11: 7-14.

En letten we ten slotte op land en volk, dan verklaart Jer. 2 :13 ons den toestand, zeggende : „ Want Mijn volk heeft twee boosheden gedaan :Mij, de springader des levenden waters, hebben zij verlaten. om zichzelf bakken uit te houwen, gebroken bakken, die geen water houden." (Zie ook Jer. 9 : 1-9).

* * *

TOEPASSING .

We hebben, M. H! de melaatschheid beschouwd als een beeld der zonde. Gelijk de melaatschheid een kwaal was, die den dood na zich sleepte, zoo zullen wij ook gewis door de zonde sterven.

In welken ontzettenden toestand leeft de mensch toch van nature! In zonde geboren, in ongerechtigheid ontvangen. (Ps. 51: 7) is hij door de zonde a. h. w. op een helend vlak gekomen, zoodat hij nog hoe langer hoe verder van den Heere afwijkt, zijn oordeel verzwarende, zijn verdoemenis te rechtvaardiger makende. En 't ongelukkigst van alles is, dat de mensch zelf niet weet, hoe ellendig 't met hem gesteld is. „Want gij zegt: Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt," (Openb. 3:17), Wij zijn door de zonde niet alleen ongevoelig, maar ook vijandig, gelijk Paulus verklaart (Rom. 8 :7). „Het bedenken des vleesches is vijandschap tegen God." Wij zijn door de zonde ook onbekwaam ; en zoo leeft de mensch gerust voort, zeggende : „Laat ons eten en drinken, want morgen sterven wij." (1 Cor. 15; 32,)

O, M. H! wat zal de ontzuivering vreeselijk zijn, als wij komen te sterven, de ziel van het lichaam scheidt, als we in de eeuwigheid ontwaken zullen en 't is dan te laat! Want in 't graf zal er geen verzinning meer zijn. O, mijn medereizigers naar de eeuwigheid, mocht dit waarschuwend woord tot in uw harten doordringen, terwijl het nog het heden

der genade is. Bedenk, de Heere staat nu nog, als met uitgebreide armen, te wachten, opdat Hij u genadig zij (Jesaja 30 : 18.) Hij laat u nog toeroepen : „Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde !” (Jes. 45: 22). En als een eedzwerend God getuigt Hij : „Zoo waarachtig als Ik leef, zoo Ik lust heb in den dood des goddeloozen ! maar daarin heb ik lust, dat de goddelooze zich bekeere van zijnen weg en leve.”

Wel mocht gij den raad van den profeet ter harte nemen : „Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is en arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan ? Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort en uw ziel zal leven : want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden Davids.” (Jes. 55 :2. 3.)

Dat het niet in den dag aller dagen tegen ons getuige, dat we geboren zijn onder het licht van het evangelie, dat we gedragen zijn op de vleugelen des gebed, dat we opgevoed zijn in den schoot der kerk, dat we onderwezen zijn in den weg, die de verstandigen naar boven leidt, dat we gewezen zijn op ‘t ontzettende van onzen staat voor de eeuwigheid. ‘t Is ons voorgehouden, wie en wat we voor den val geweest zijn ; dat we geschapen waren in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid, den Heere kennende aan den wind des daags : maar ook, dat wij door moedwillige ongehoorzaamheid van God zijn afgevallen, Zijn verbond verbroken, Zijn wet overtreden, Zijn deugden geschonden hebben en onszelve gebracht hebben onder den staat des drievoudigen doods: dat wij door den val afgesneden zijn van het recht des levens, gevonnist met ‘t vonnis der eeuwige veroordeeling, en voor eeuwig buiten den Heere en Zijn gunst gesloten. (Gen. 3: 21) zoodat we nu vervreemd zijn van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen zijn van de verbonden der belofte. (Ef. 2 : 12).

Wat zal er toch van u worden, indien gij in dien weg blijft doorgaan, die u wellicht recht toeschijnt, maar straks zal blijken een pad des doods. Daarom „Heden zoo gij Zijne stem hoort, verhardt uw hart niet.“ (Ps. 95 : 7 en 8). Bedenkt, gij ouden van dagen ! dat er geschreven staat: „Een zondaar honderd

jaren oud zijnde, zal vervloekt worden." (Jes. 56 : 20.) Gij zijt nog niet te oud, er is voor u, gelijk voor dien moordeenaar aan het kruis nog ter elfder ure verlossing kwam, nog redding mogelijk. En we roepen u dus toe : Haast u en spoedt u om uws levens wil. De Heere is genadig en barmhartig en (Ps. 25 : 4.)

Wie Hem need'rig valt te voet,
Zal van Hem Zijn wegen leeren.

En gij, mannen en vrouwen van middelbaren leeftijd! indien gij nog melaatsch zijt, gij moet gereinigd worden; indien gij nog onbekeerd zijt, gij moet bekeerd worden, eer de tijd voorbij gaat en de eeuwigheid intreedt. O, zegt niet: „t Zal mij toch niet: gebeuren !” want voor den Heere is niets te wonderlijk. Zegt niet „Ik heb te lang tegen den Heere gezondigd.” want de Heere roept u toe : „Al had gij met nog zooveel boeleerders geboeleerd, keert nochtans weder”, opdat gij mannen ! door den Heiligen Geest, overtuigd moogt worden en met een tollenaar op de borst leert slaan, uitroepende : „O God, zijt mij zondaar genadig !”

Dat gij, vrouwen, verwaardigd moogt worden, om met de zondares, van wie gij in Lucas 7 geschreven vindt, aan de voeten van den Heere Jezus uw zonden te leeren beweenen.

Ja gewis, M. H ! wie zijn zonde belijdt en laat, dien zal barmhartigheid geschieden, want „indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.” (1 Joh. 1: 9.)

O, gij jongelingen en jonge dochters, wat leeft gij in dezen ongodsdienstigen tijd in de natuur rustig voort, alsof er geen dood en eeuwigheid, geen graf en hel aanstaande ware. Helaas! wat gaat niet menige jongeling en jongedochter, verleid door de zonde, het eeuwig verderf tegemoet, De een leeft openbaar, de ander verborgen in de zonde, velen zelfs zeer fatsoenlijk ! Eenmaal zal dat in den dag der eeuwigheid geopenbaard worden, Daarom, jongelingen en jongedochters, laat u toch vermanen door een godvruchtig en

wijs man, wiens gelijke in wijsheid voor hem noch na hem geweest is, wiens wijsheid een symbool was van den Christus zelve, als hij u toeroept: „En gedenkt aan uwen Schepper in de dagen uwer jongelingschap, eer dat de kwade dagen komen, en de jaren naderen, van dewelke gij zeggen zult: Ik heb geen lust in dezelve.” (Pred. 12 :1) en andermaal (in Ps. 45: 11) „Hoor, o dochter ! en zie, en neig uw oor, en vergeet uw volk en uws vaders huis.”

Gij kinderen ! weet het wel ! gij zijt reeds gedoopt, gij zijt reeds onderwezen in de Schriften, die u wijs kunnen maken tot zaligheid, en dat is u bekend gemaakt, opdat gij uw hoop zoudt stellen op God, en Gods daden niet vergeten, maar Zijne geboden bewaren, (Ps. 78 : 7) en van u getuigd kon worden, dat de Heere sterkte gegrondvest heeft uit den mond der kinderkens en der zuigelingen. (Ps. 8 :3.)

Voor rijk en arm, oud en jong, groot en klein is het nu nog het heden der genade : „Kiest dan heden, wien gij dienen wilt.”

‘t Is waar, elk mensch is melaatsch door de zonde van den hoofdschedel af tot de voetzool toe ; hij is onrein, walgelijk en verdoemelijk voor God. We zijn een zaad der boosdoeners en verdervende kinderen (Jes. 1: 4.)

Als we daarvan overtuigd worden, weten we, dat we niet kunnen sterven zooals wij geboren zijn. Daarom, als ons verstand verlicht en ons conscientie geopend is, nemen we de toevlucht tot den Heere en leggen we het toe op zelfverbetering, (overeenkomstig Hand. 3 :19) „Betert u dan, en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden”

Nu komt het er maar op aan, of dat overtuigend gezicht waarlijk een werk des Heeren ia. De apostel Paulus zegt : (Rom. 8: 9.) „Maar zoo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.” Immers er is een tweevoudige bediening, een algemeene en een bijzondere. De algemeene bediening is door de algemeene werking des Geestes, de *bijzondere* door den Geest van Christus, n.l. die door Christus verworven is.

Nu kan een mensch overtuigd zijn van de zonde, eeni ge teekenen van droefheid vertoonen en ook een belijdenis

doen van de zonde, zelfs in zijn oordeel het recht billijken, een verlichting gevoelen alsof zijn zondenpak weggenomen is het vaste voornemen des harten hebben om bij den Heere te blijven en door een reeks waarheden, die zij meenen dat hen voorgekomen zijn, denken dat zij klaar zijn voor de eeuwigheid en toch zich zelf beslist bedriegen. Hoe vaak is het niet geopenbaard, dat iemand een Kaïns misdaad, een Ezau's berouw, een Bileams gezicht, een Sauls verootmoediging, een Achabs vernedering of een Judas' belijdenis had, of zich met een Agag verheugde dat de bitterheid des doods geweken was, (1 Sam. 15: 32.) doch met dat alles voor eeuwig omkwam ? Ook door de duidelijke beelden, die in de Heilige Schrift voorkomen, als der dwaze maagden, als dergenen, die het woord terstond met vreugde ontvingen (Matth. 13) als die in Hebr. 6: 4 worden aangeduid, vreest Gods oprechte volk vaak, dat ook zij zichzelf bedriegen en 't bij hen geen waarheid is.

Toch is er M. H! een groot verschil in beide bedieningen. Terwijl de eene oppervlakkig is, tast de andere de hartader aan. Al Gods uitverkoren en aan Zijn zijde verlorene volk, krijgen in den wæg der overtuiging een waredroefheid naar God, die een onberouwelijke bekeering tot zaligheid werkt. (2 Cor. 7: 10). Ze hebben een innige smart, dat zij tegen God gezondigd hebben en deden wat kwaad is in Zijn oog. Met David leeren zij uitroepen: „Tegen U, U alleen heb ik gezondigd.” (Ps. 51 :6.) Zij leeren verstaan, dat het hun eigen schuld is, dat zij in dien jammerstaat verkeerden, (Jes. 59: 2) en daardoor loopen ze in het Godsrecht in, getuigende. „Zoo Gij Heere ! de ongerechtigheden gadeslaat ; Heere! wie zal bestaan ?” Ze krijgen een welgevallen aan de straf hunner ongerechtigheid, en nu heeft de Heere beloofd (Lev. 26 :42) „Dan zal ik gedenken aan Mijn verbond.” Zoo wordt voor die zielen een deur der hope ontsloten in het dal van Achor, (Hos. 2 : 13.) waardoor ze de mogelijkheid zien om zalig te worden. Dan ontdekt de Heere aan de ziel Zijn borgtochtelijke bediening van krib tot kruis, zoodat ze zien, dat de Heere Zijn volk heeft zalig gemaakt, en ook zij door Hem kunnen gezaligd worden. Wanneer de ziel, door de

oogen des geloofs, Christus mag zien als den weg. de waarheid en het leven, dan zwijgt de wet, dan zwijgt de conscientie, dan zwijgt de satan en dan zwijgt de Rechter, want in en door Christus is alles voldaan en „wie zal dan beschuldiging inbrengen tegen de uitverkoornen Gods?” (Rom. 8: 33.) Is evenwel de bediening van den Christus voor hen verborgen, dan komen ze in hun vorigen toestand terug: dan beschuldigt de conscientie hen, dan bestijdt de satan ze, de wet veroordeelt hen en het paslood van Gods recht zien ze op zich nederdalen, waardoor ze meenen en vreezen, voor eeuwig afgesneden te worden. Zoo kan een geruimen tijd verlopen, waarin ze zeer zeker, aangename oogenblikken doorleven uit de bediening van het Godswezen, zonder dat ze iets van de huishoudelijke bediening Gods kennen. Ze kunnen bijzonder getroost worden, zeer vriendelijk op de knieën getroeteld worden; ze kunnen proeven en smaken, dat de Heere goedertieren is: ja, zij meenen van kracht tot kracht, van deugd tot deugd voort te gaan en zoo haast voor God in Sion te verschijnen, zoo recht leidt de weg naar Kanaän.

O, in die tijden zijn de traanbuizen open, 't hart is ontsloten in 't gebed, zij hebben den mond slechts te openen en de Heere vervult hem. (Ps. 81: 11.); De Heere weert de uitspraak hunner lippen niet (Ps. 21: 3) Hun hart is gewillig (Hoogl. 6) en ze kunnen gelooven, want in die tijden is het door de liefde werkende. (Gal. 6: 5).

Maar, M. H! de Heere zegt: „Ik zal ze lokken en zal ze voeren in de woestijn.” (Hos 2: 13) Dat is even goed een werk des Heeren. De profeet zegt: (Klaagliederen 3: 2.) „Hij heeft mij geleid en gevoerd in de duisternis, en niet in het licht.” En dat geldt ook hier. De Heere doet zulks, om ze nader bekend te maken met zich zelve. Want dan worden ze er aan ontdekt, dat het niet alleen dit kwaad is, dat roept om straf, maar dat ze in ongerechtigheid geboren zijn (Ps. 51: 7.); dan leeren ze verstaan, dat er nog een scheidsmuur is tusschen hen en den Heere, een scheidsmuur, opgetrokken in het Paradijs. Opdat ze dat goed zouden leeren, ontdekt de Heere hen aan de bronader huns harten dan komt de

onderste zonde boven en daarop hadden te voren niet gerekend, O, wat vallen ze dan zichzelf tegen, nooit hadden ze 't kunnen denken, dat hun teere ziel nog zooveel van 't aardse overhield (gelijk zeker dichter zegt) ; ze beginnen te vreezen, dat 't verkeerd is met hen ; en daar komt dan bij, dat onder de toelating Gods de satan vrij spel krijgt in hun harten, zoodat ze nu eens door Atheïsterij, dan weer met Godlasterlijke gedachten gekweld worden. De satan laat niet af, hen aan te vechten en te betwisten, dat hun werk in der waarheid is. En dan veroordeelt hun conscientie hen.

Wat komt zulk een ziel dan in de engte! Hij is voor den Heere de grootste der zondaren, al is zijn wandel onberispelijk. Dan kan 't hun zijn, als was de hemel van koper en de aarde van ijzer, zoodat er geen gebed van Boven doorkomt. Ze leeren verstaan, dat hun hart zoo hard is als een deel van den ondersten molensteen (Job. 41: 15) of als een diamant. (Zach, 7: 12) Ze kunnen niet bidden of zuchten. Hun gebed gaat niet op, maar slaat als de rook van Kains offer, neer. In plaats van heilbegeerig te zijn en uitgangen des harten te hebben, is hun oog vaak boos, omdat God goed is. (Matth. 6: 23.) Ja, ze zijn in den grond des harten vijandig tegen 't zuivere genadewerk Gods.

Ja, M. H ! dan leert hij verstaan, dat hij niet als een goede, maar als een goddelooze moet gezaligd worden ; niet als een vriend, maar als een vijand moet behouden worden en dan wordt het eerst in practijk waarheid, wat Paulus getuigt : „Want uit genade zijt gij zalig geworden, en niet uit de werken.” (Ef, 2 : 8 en 9).

Bijzoo een ziel kan de benauwdheid des harten zich zóó wijd uitstrekken, dat zij zegt, dat het verloren is en wanhoopt aan haar zaligheid ; dat ze niet het recht toevalt, maar onder 't recht verloren gaat, zoodat het afgesneden is. Zulke recht verloren menschen kunnen niet bidden of zuchten, kunnen niets, kunnen ook niet den Heere Jezus zoeken; maar dat behoeft ook niet, want Jezus zoekt hen : immers is Hij gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was (Luc. 19 : 10.) Dan wordt aan zoo een verloren ziel Jezus ontdekt als zijn Zaligmaker,

Die openbaring in de ziel kan verschillend zijn. Bij den een wordt de Heere Jezus geopenbaard zòd, dat zij krijgen te zien, dat in Hem hun verlossing ligt voor tijd en eeuwigheid, terwijl hun die nog niet rechtstreeks geschonken is; bij den ander behaagt het God, den Heere Jezus als een Gift des Vaders te schenken, terwijl hij de Gift des Vaders door 't geloof omhelst, door den Heere Jezus verlost wordt van schuld en straf, en hem 't recht des levens wordt geschonken: dus gerechtvaardigd is in de vierschaar der conscientie en door den Zoon in het harte Gods ingezet, zoodat de Heere zijn verzoend God en Vader is door Jezus Christus, Zijn Vaderharte uitlaat en hij in de liefde dronken is en jubelt: „Ik ben zeer vroolijk in den Heere. Mijn ziel verheugt zich in den God mijns heils.” (Jes. 61 : 10.) Daarna wordt dit werk door God den Heiligen Geest bezegeld en bekrachtigd.

Bij den één straalt uit de openbaring van den Christus wel blijdschap en zaligheid, maar er is nog geen omhelzing door 't geloof, terwijl ze den Heere Jezus trapsgewijs leeren kennen als de Gift des Vaders. Hij wordt geleid naar de stilte der eeuwigheid, in den eeuwigen vrederaad en 't verbond der verlossing. Hij wordt geleid in den staat der rechtvaardigheid, waar hij zich ziet staan als het pronkjuweel der schepping in den hof van Eden, eigenhandig van den boom der kennis des goeds en des kwaads plukkende en etende, alzoo van God afvallende en zich losscheurende uit het harte Gods, waardoor de deugden Gods geschonden zijn, de schepping besmet is en 't gansche schepsel zucht om zijnentwil. Hij heeft zich in den val in den staat van ellende gezien, die nooit of nimmer is uit te drukken; hij is geheel onder 't Godsrecht verloren gegaan, dat hij heeft liefgekregen en volkomen gebillijkt, zóó zelfs, dat, al was er geen enkele dadelijke zonde ooit geweest, 't rechtvaardig zou zijn, dat hij vanwege de toegerekende schuld voor eeuwig onder 't oordeel lag.

Doch hij leert ook, dat gelijk het gansche menschelijke geslacht rechtvaardig onder 't oordeel ligt door toerekening van Adams zonde, zoo ook de uitverkoornen Gods, die van onder dat oordeel verlost zijn door toerekening van Christus,

werk. Want zoo een ziel wordt geleid in de staten der vernedering van den Heere Jezus : in Zijn ontvangenis, Zijn geboorte, Zijn besnijdenis ; in Zijn omwandeling op aarde, en Zijn ontbering ; en dat alles plaatsbekleedend, om voor Zijn volk de weldaden te verwerven. Hij wordt geleid in den hof van Gethsemané, waar hij den Heere Jezus als hoort zuchten en uitroepen : „Ik ben bedroefd tot den dood toe”. Hij wordt geleid op het pad Zijner lichamelijke doornen, om hem daarop als van stap tot stap te volgen, in de gevangenneming, binding, veroordeeling door Jood en Heiden en de kruisiging, totdat hij uitroept : „Het is volbracht !” en dat woord hun in de ziel inzinkt, dat het voor hen volbracht is voor eens, voor eeuwig, voor altoos! Hij krijgt Hem daarna te volgen, als de Heere Jezus opgestaan is, om in Hem en met Hem opgenomen te worden, ten bewijze, dat de hemel ontsloten is door de wegneming der zonde en schuld, en ‘t verwerven der gerechtigheid en Hij vandaar Zijn Geest zendt ter bevestiging van Zijn beloften, zoodat wij (naar luid van Rom. 6 : 5) één plant met Hem geworden zijn in de gelijkmaking Zijns dood, wij het ook zijn zullen in de gelijkmaking Zijner opstanding; en wij getuigen kunnen met Paulus: „Ik leef, doch niet meer ik, doch Christus leeft in mij.” (Gal. 2 : 20.) Hetzij we nu leven, hetzij we sterven, wij zijn des Heeren: alle twijfelzucht is afgesneden, alle hartszouden doorgeknipt en we zijn volkomen verlost in het wezen der zaak. (Rom 8: 2). We zijn dan niet alleen ontzondigd en gerechtvaardigd, maar gelijk de melaatsche na de volkomen reiniging weer in de volle gemeenschap met familie en priesterdom werd opgenomen, zoo zijn wij in de volle gunste Gods hersteld en staan nu even vrij als Adam voor den val : niets kan ons beletten den Heere te dienen en dat door en in den Heere Jezus Christus. Want dan hebben wij het recht ontvangen, gebruik te mogen maken van den Heere Jezus Christus, Wiens bediening wij ten allen tijde over ons mogen inroepen, terwijl de Heere beloofd heeft, die nimmermeer te zullen weigere;.

Meen niet, dat dit een eigen werk is, M.H! Neen! de kerk moet dit leeren als grond om welgetroost te leven en

zalig te sterven ; ze moet het beoefenen tot Gods verheerlijking, tot haar zaligheid en tot, stichting der gemeentes Meen dus niet, dat zij het uit zichzelf kan, M. H ! Ze moet het door genade leeren, aan zichzelf verloochend te worden. Want een verlost mensch moet zijn een verloochend mensch, moet zijn een ootmoedig mensch, moet zijn een diep-afhankelijk mensch. Hoe klaarder afgesneden, hoe afhankelijker van de zaligmakende bediening van den Heere Jezus als Profeet, Priester en Koning in het hart. Als Profeet heeft hij den Heers noodig, opdat hij geen stap buiten Gods wil doe en in elken weg geleid worde ; als *Priester*, opdat zijn schuld verzoend worde en, eenmaal de schuld verzoend zijnde, zien moge op Zijn doorboorde handen en voeten, om er daardoor aan herinnerd te worden, wat de zonde Hem gekost heeft en welke smarten zij Hem veroorzaakt heeft; als *Koning*, opdat de mensch door de zaligmakende heerschappij en Koninklijke bediening in zijn hart tegen de zonde, die zoolang hij leeft in hem woont en werkt, en a.h.w. op de loer ligt om hem te verleiden en te verlokken, en daardoor te doen vallen of struikelen, om tegen de zonde door Zijn kracht te waken, te bidden en te strijden. We mogen dit wel even met een beeld toelichten. Wanneer een zindelijke huisvrouw haar woning heeft schoongemaakt, zal ze alles in 't werk stellen, om wat met zooveel moeite en zorg gereinigd is, nu schoon te houden. Zoo, M. H ! moet elk gerechtvaardigd en geheiligd mensch toezien, dat hij door de begeerlijkheid van zijn hart niet weer onder de zonde gevangen en daardoor zijn vrijheid, zijn vrede, zijn gemeenschap verliest. Wanneer, om een ander beeld gebruiken, in tijd van oorlog een soldaat op post gezet is, heeft hij voort, durend de wacht te houden. Geen oogenblik mag hij vergeten, dat er een vijand is, die op alle mogelijke manieren trachten kan, hem te verschalken. Waakt dan en bidt !

Vele kinderen des Heeren, die gerechtvaardigd zijn in de vierschaar der consciëntie en dus vrijverklaard van schuld en straf en wien het recht des levens is toegekend, hoort men over de daad der rechtvaardigmaking spreken en dan daarna over hun armoede, Hoe komt dat toch? Wel,

M. H.! zulke zielen zijn vrijverklaard, maar niet vrijgemaakt. Vrijverklaren en vrijmaken zijn twee. 't Eerste ziet op den staat, 't wegnemen van schuld en straf, en 't schenken van het recht des levens; 't andere op de afsnijding van den eersten Adam en overplanting in den tweeden, n.l. Jezus Christus.

Degenen, die wel vrijverklaard, maar niet vrijgemaakt zijn, zijn dus niet afgesneden; ze zijn zichzelf niet kwijt, zij zijn in hun armoede teruggekeerd: vandaar altijd hun spreken over hun armoede en ellende. Om kort te gaan: zij hebben wel een God voor de eeuwigheid, maar in de beoefening niet een God voor tijd en eeuwigheid; terwijl degenen, die vrijgemaakt zijn, zich voor tijd en eeuwigheid in den Heere hebben verloren.

Vanzelf komen die twee altijd met elkander in conflict. De eersten, die vrijverklaard zijn, kunnen de anderen, die inwendig verlost zijn van alle banden, die hen gebonden hielden en nu leven in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods, niet verstaan. Och, ik zelf heb er zes jaar lang tegen gestreden. Nadat ik eenmaal gerechtvaardigd was in de vierschaar der conscientie en vrede met God had door den Heere Jezus Christus (Rom. 5: 1) 't welk verzegeld was door den Heiligen Geest, dacht ik door 't geloof in de gemeenschap Gods te blijven leven. Maar helaas! wat heb ik mij daarin vergist. Ik leerde helder en klaar kennen, wat de Apostel in Rom. 7 beschrijft. Door de verlokking en verleiding der troetel- of boezemzonden was ik bij tijden en oogenblikken zoo veroordeeld, dat ik een bevuilde conscientie had en mijn vrijheid weggenomen was inwendig, al was het uitwendig niet te bemerken. Daardoor ontstond twijfelzucht in mijn hart en toch was de daad der rechtvaardiging in mijn conscientie te klaar, dan dat ik ze kon loochenen. Ik kwam tevens in mijn doodelijke armoede te recht, zoodat ik niemand zeggen kan, hoe ellendig en arm ik mij gevoelde, ik had alzoo een plaatsje in de waarheid (Zef. 3: 12) Hoorde ik iemand spreken van verlost te zijn van de zonde en van strijden in de kracht en de mogendheid des Heeren tegen de zonde, dan schreef ik het daaraan toe, dat zoo

iemand niet genoegzaam aan zichzelf ontdekt was, enz. Hoe geheel anders heeft de Heere 't mij geleerd. Door Zijn genade ben ik met mijn roeping uit de macht der duisternis tot Gods wonderbaar licht, met mijn bekeering en bevinding, met de ontsluiting van den weg der verlossing in Christus, met mijn beloften, ja, met mijn rechtvaardigmaking in de vierschaar der conscientie en al mijn bevinding daarna, geheel vernietigd in mijzelve en in den dood gekomen.

Geheel en al met alles zoo in den dood gekomen, zoo overal uitgezet en zoo totaal afgesneden van de aarde, dat ik dacht, nooit een enkele goedertierenheid meer te ontdekken, nooit een menschelijke stem op aarde te zullen hooren en toen ben ik als een geheel nieuw schepsel op aarde gekomen. In dat verloren gaan heb ik dus alles verloren; niets van hetgeen er op de aarde is, is van mij, doch ik heb alles door de borgsgerechtigheid van den Heere Jezus terugontvangen, en al mijn armoede ben ik verloren in Zijn rijkdom. Ik heb of bezit dus niets en kan dus ook niets verliezen. En toch weer: ik heb en bezit alles, en zal alles beërven, maar door den Heere Jezus Christus. Nu leef ik dan niet mijzelf, maar alleen Hem, die voor mij gestorven en opgewekt is. Nu leef ik niet om mijnentwil, maar om Zijnentwil, en zoolang het den Heere behaagt.

Zoo dan, die zielen, die zich zelve verloren hebben zijn ook den omslag verloren. Nu heb ik geleerd, dat niemand armer, niemand afhankelijker, kan zijn, niemand meer kan leeren (wel evenveel, maar niet meer); want we kunnen, wat onzen staat betreft, niet verder terug dan tot in Adam; maar aan de andere zijde ligt ook alle rijkdom, alle blijdschap, alle geluk in den Heere. Zoo een ziel kan nu niets uit of van zichzelf; alles is een gegeven goed. Hij kan niet bidden of danken of gelooven, maar hij ontvangt het als een gift. Zoo hebben wij u dus voorgesteld het onderscheid tusschen de vrijverklaring in de rechtvaardiging des zondaars voor God, en de vrijmaking door den Heere Jezus Christus is Zijn bediening als Zaligmaker, Indien u dat te beurte mag vallen, leeft gij niet

meer uzelf, maar Gode. Dan is het leven u Christus, 't sterven u gewin.

De Kerk is van den Vader gekocht door den Heere Jezus voor den Vader; daarom zal ze tot in alle eeuwigheid Gode de eer geven en voor den troon uitroepen: „Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed” (Openb. 5; 9).

Heilige de Heere dit woord aan uw harten om Zijns Zelfs wil. Amen!

INHOUD.



Bladz.

| | |
|--|----|
| I. Predikatie over Lukas II vers 10 en 11 . . . | 3 |
| II. Predikatie over Johannes XIX vers 5 <i>b</i> . . . | 16 |
| III. Predikatie over Johannes XIX vers 19 <i>b</i> . . . | 32 |
| IV. Predikatie over Johannes XX vers 26—29 . . . | 44 |
| V. Predikatie over Handelingen II vers 1—4 . . . | 55 |
| VI. Predikatie over Lucas XVII vers 17 . . . | 67 |

